

Az új gondolat szomorú symptomatikus jelentősége elfojt bennünk minden humoros felfogást. [...]

(*A Nő*, 1916. március 5. 3. sz.)

Veszedelemesen terjed a prostitúció

Nincs hely a kórházakban – Sok nőt fognak el a razziákon –
Intézkedni kell a fővárosnak – Schäffer rendőrfőtanácsos²⁴
nyilatkozata.
A Detektiv riportja

D[ÍÓSZEGHY]. M[IKLÓS].

Mit mondanak az orvosok?

Az orvosi szobák a második emeleten vannak, hat modernül berendezett laboratóriumban dolgoznak az orvosok, kik a következő információt adták erről a kérdéstről.

– *Napról-napra terjed a venerikus betegeknek a száma*, a megtartott erkölcsrendészeti razziáknak egyenesen szomorú az eredménye, mert olyan nagy arányokat öltöttek a megbetegedések, hogy lehetetlenség számba megy őket elhelyezni kórházakban, ami összefüggésben van a már régóta húzódo tervbe vett építkezésekkel. Pedig itt feltétlenül segíteni kell, mert *a TITKOS PROSTITÚCIÓ folytonosan terjed*, és hiába törekszik a rendőrség megakadályozni razziák által ezt a folyamatot, ha nem tudjuk őket kórházakban elhelyezni. A kormánynak feltétlenül kell valamit tenni ebben a kérdésben, mert ez így semmiképp sem maradhat, elvégre nem lehet összetett kezekkel, tanácstalanul és vállvonogatásokkal nézni ezer meg ezer egészséges fiatalembernek a megfertőzését, ami végeredményben az utódokra is kihat.

²⁴ Azaz Schäffer Jenő, a későbbi rendőrfőkapitány. Rendőrfőkapitány-helyettesé 1929. május 17-én nevezték ki. Egyik klopódiái (a verseci járásban fekvő nagyközség) birtokszomszédja Wekerle Sándor volt.

Schäffer rendőrfőtanácsos nyilatkozata

Megkérdeztük Schäffer rendőrfőtanácsost, az erkölcsrendészet vezetőjét, ki évek hosszú sora óta intézi körültekintő gondossággal és szigorúsággal a prostituáltaknak az ügyét. Schäffer a következőket mondotta:

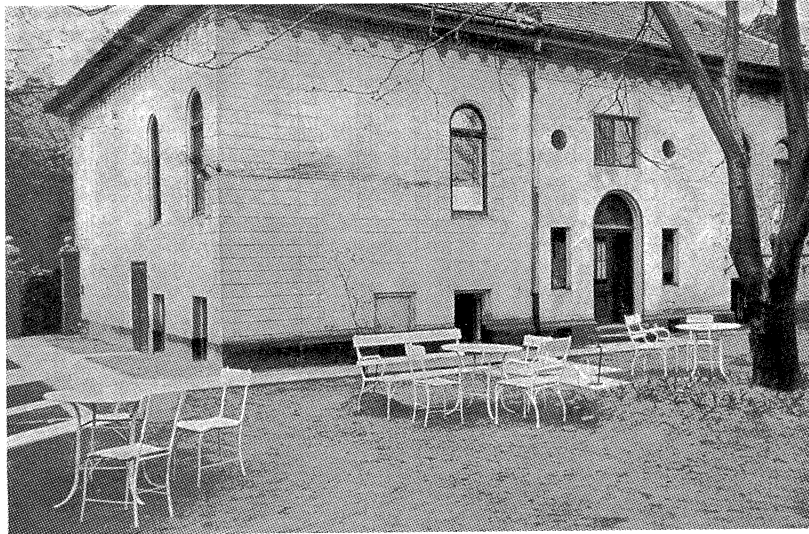
– Kétféle ok viszi a nőket a prostitúcióra. Az egyik ok a nehéz megélhetés folytatni anyagi gondok, továbbá korunknak ama beteges tünete, amikor sok embert foglalkoztat az a gondolat, hogy munka nélkül, gondoktól mentesítve élhessenek, jó anyagi viszonyok között. A másik ok pedig az, hogy *a jelentkező nők nagy része erősen degenerált*, kik könnyen belesodródnak a könnyelmű életbe. Kétségtelen tény, hogy a prostituáltak száma napról-napra növekedik, a razziákon pedig sok titkos prostituáltat veszünk őrizetbe. Ez a körülmény fokozottabb éberségre és erélyességre kényszeríti a rendőrséget. Először is igyekszünk őket jó útra téríteni, ha pedig az illetővel nem bírunk boldogulni, ha nem tartja be a rendőrség által kötelezővé tett szabályokat, úgy kíméletlenül járunk el az illetővel, saját hatáskörben, *elszárással büntetjük*, vagy ha szükséges, kitoloncoltatjuk.

– Így például, ha nem jelenti be lakását, ha kiderül róla, hogy kitartottja van, vagy elmulasztja a kötelező vizsgálatokon való megjelenését, úgy erélyes eszközökhöz nyúlunk, mert az utóbbi időkben nagy a hajlandóság egyes nőkben, hogy kibújva a hatósági ellenőrzés alól, titkos találkahelyeken vagy az éjszakai lokálok zughelyeinek közvetítései útján élhessék veszedelmes életmódjukat. Nagy segítség lenne számunkra, ha megfelelő kórházi helyiségek állnának rendelkezésünkre, mert csak ez tehetné teljesen hatékonyá törekvéseinket, amelyekkel meg akarjuk akadályozni a nagyvárosok romboló hatású betegségeinek terjedését.

A leánykereskedés elleni egyesület

A rendőrség munkájával párhuzamosan működik egyik első emeleti helyiségben a „Leánykereskedelem elleni egyesület”. Itt mindennap felváltva egy budapesti úriasszony tart inspekciós szolgálatot, ki az újonnan jelentkező leányokat igyekszik rábírní arra, hogy mondjanak le szándékukról és maradjanak meg a tisztességes úton. Ha az illetőben megvan az erre való hajlandóság, úgy munkához juttatják, s ideiglenesen elhelyezik az egyesület Házmann utca 11. szám alatt levő Magdolna-Otthonában.

Érdekes jelenetek játszódnak le az egyesület irodájában. Sok leány akad, ki csak úgy hajlandó munkát vállalni, ha túl magas fizetést tudnak számára biztosítani. Ebben az irányban fantasztikus összegeket követelnek. Sok az

A „Magyar Egyesület a Leánykereskedelem Ellen” „Magdolna és Életvédelmi Otthon”-a. Kertrészlet. Dr. Hodossy Gedeon – Dr. Doros Gábor: *Küzdelem a leánykereskedelem és a prostitúció ellen* Budapest, 1935.

olyan jelentkező is, kik már előre ki vannak oktatva romlott barátnőiktől, és csökönyösen visszautasítanak minden jóakaratot. Ám ennek ellenére az egyesület mégis szép eredményeket ért már el, mint ahogy a Magdolna-Otthon igazgatónőjéhez intézett sok elhelyezett leánynak a köszönőlevelei bizonyítják. Az intézet statisztikájából kiderül, hogy az utóbbi években körülbelül 600 leányt mentett meg már az egyesület, kik mind beilleszkedtek a normális életbe, legtöbb férjes asszony lett, kik hálatelten gondolnak azokra, akik elhárították fejük felől az elzülles borzalmait.

Jellemző tünet, hogy az igazolványért jelentkezőkkel sikeresen csak akkor lehet foglalkozni, ha már átestek a betegségeken, amikor kórházba kerültek, mert itten megundorodnak ettől az élettől és nagyon fogékonyak a jóindulatú tanácsok iránt, de addig, amíg nem ismerik meg a maga rideg szörnyűségében ezt a szomorú foglalkozást, addig hiába a legékesebb szavak áradata is, mindez nem használ semmit, süketen, vakon rohannak az érdekesnek, színesnek és könnyűnek ígérkező élet felé, amely a végén ott tartogatja számukra a kórházi ágyon való fájdalmas, pusztító elsorvadást.

Addig is, amíg a főváros lehetővé teszi kórház céljaira alkalmas helyiségeknek rekvirálását, ma a detektívek *Tallán* Károly detektívfelügyelő vezetése

mellett mindent elkövetnek, hogy kinyomozzák azokat a zughelyeket, hol a rendőrség ellenőrzésétől kívánnak szabadulni A PESTI ÉJSZAKÁK VESZÉDEL-
MES NŐALAKJAI.

(Detektiv, 1920. december 1. 28. sz. 7.)

A leánykereskedelem titkaiból

SZALAY ÁGOSTON
detektívfelügyelő

Egy nyomozás története

A földszinten lévő lakás ablaka alá álltam. Jól beláttam és meglapulva figyeltem, hogy mi történik a szegényesen berendezett, szerény kis otthonban. Az anya gyöngéden átkarolva tartotta szép, de fáradt és kiélt arcú leányát. Szőke haját simogatta, s a leány gyöngéden simult öreg és beteg tekintetű édesanyjához. Egy ideig figyeltem ezt a jelenetet s haboztam, vajon megzavarjam-e belépésemmel az érzékeny családi idillt. Végül elhatároztam, hogy nem nyitok be. Ezek ott benn úgy el vannak foglalva egymással, hogy bizonyára nem jut idejük másra gondolni, s meg fogom én találni őket másnap is. Emberies érzelmeimre hallgattam és eltávoztam. Sokkal fontosabb szereplőnek véltem ebben a drámában a titokzatos idegent, s úgy állapodtam meg magamban, hogy először is az ő szerepét fogom tisztázni.

Másnap reggel korán ott voltam a szállodában, ahol arról értesítettek, hogy Karajanov, az én konstantinápolyi emberem összepakolta holmiját és elutazni készül. Megvártam, amíg lehozták a holmiját, néhány hatalmas bőröndöt, s azután feltűnés nélkül követtem. Egyenesen a keleti pályaudvarra hajtatott, a kocsisnak gavallérosan fizetett, a hordárral bevitette a poggyászatát, utána pedig a pénztárhoz lépett, ahol jegyet váltott.

Amikor ezzel is végzett, s be akart lépni az első osztályú váróterembe, eléje léptem. Nem sokat teketóriáztam, hanem röviden felszólítottam őt, hogy igazolja magát. Élénken tiltakozott, franciául, angolul és végül néme-